Μ' ἀκόμη σωστὸς πρὶν περάσει ὁ χρόνος
Τοῦ γέρω—Ἀλαμάνου κηδεύουν τὸ γυιό,
Βαρὺς στὴν καρδιά του ἐφώλιαζε πόνος,
Τὰ στήθη τοῦ μάρανε μαῦρο χτικιό,
Τοῦ πῆρε τὸ γέλιο, τὸ αἶμα, τὸ χρῶμά του
Κι' ὁ Χάρος τὸν βρῆκε μιὰ μέρα στὸ στρῶμά του.

Μετάνοιας δάκρυ τώχα σκορπίζει.
Ἐπάνω στοῦ γυιοῦ του τὸ κρύο κορμί,
Γιατὶ τοῦ θανάτου του μόνος γνωρίζει
Ὁ γέρος, ποιὰ εἶν' ἡ κρυφὴ ἀφορμή·
Καὶ μόνος τὸ ξέρει αὐτὸς πὼς τὸ μνῆμά του
Τὸ ἄνοιξ' ὁ ἴδιος μ' ἐκεῖνο τὸ κρίμα του.

Ἀκόμη ὁ πρῶτος δὲν εἶχε χρονιάση,
Καὶ δεύτερο κλαίει ὁ γέρος νεκρό.
Ἡ μαύρη ἀρρώστεια κι' αὐτὸν εἶχε πιάσει
Καὶ γρήγορα τοῦσκαψαν τάφο πικρό.
Κι' ὁ τρίτος κι' ὁ τέταρτος κλείνουν τὰ μάτια τους
Χλωμοί, χτικιασμένοι κ' οἱ δυὸ στὰ κρεβάτια τους.

Κ' οἱ δέκα, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου,
Κ' οἱ δέκα λεβέντες, γεμάτοι ζωή,
Κολλοῦν τὴν ἀρρώστεια τοῦ γυιοῦ τοῦ μεγάλου,
Καὶ πᾶνε, καὶ πᾶνε σ' ἀγνώριστη γῆ.
Σὲ γῆ μακρυνή, ποὺ κανεὶς δὲν ἐγύρισε
. . . Τοῦ γέρω-Ἀλαμάνου τὸ σπίτι ξεκλήρισε . . .

Καὶ τώρα τὸ βιός του, τὰ τόσα του πλούτη
Ὁ γέρω-Ἀλαμάνος τὰ βρίσκει βαρειά,
Καὶ στὴν ἐκκλησία τὰ χάρισε τούτη
Μιὰ νάχῃ στὸν πόνο του παρηγοριά.
Τὴν ἔχτισ' αὐτός...Μὰ τὰ χρόνια περάσανε,
Ἡ πλάκες μαυρίσαν, οἱ τοῖχοι γεράσανε.

Γι' αὐτὸ στὴν ἀρχαίαν αὐτὴν ἐκκλησία
Τὸ βράδυ καμπάνα σπερνοῦ σὰν χτυπᾶ
Μοῦ φέρνει στὸ νοῦ τὴν παλιὰ ἱστορία,
Ποὺ ἄκουσ' ἀπ' τὸν ἀσπρομάλλη παπᾶ . . .
Αὐτὸς μοῦ τὴν εἶπε· καὶ μοῦλεγ' αἰώνια
Στὴ γῆ πῶς παιδεύει τὸ κρίμα ἡ Πρόνοια.

Ἀντώνιος Σ. Μάτεσις

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν εἶνε λύρα τρίχορδος. Ἡ μία χορδὴ ψάλλει τὸν ἔρωτα, ἡ ἄλλη τὸν Θεὸν καὶ ἡ τρίτη τὴν δόξαν.

Δὲ Σαλβανδὺ

Κάποια γυναῖκα μοῦ εἶπε κάτι, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ τὸ «μυστικὸ τοῦ γυναικείου φύλου», ὅτι δηλαδὴ κάθε γυναῖκα λαμβάνουσα ἐρασελὴν παρατηρεῖ μάλλον πῶς φαίνεται αὐτὸς στὶς ἄλλες γυναῖκες παρὰ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια... Chamfort

Λένε πῶς ἡ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν παρὰ τοὺς βλάκες. Εἶνε λιγάκι δυσκολοπίστευτο αὐτό, γιατὶ εἶνε γνωστὸν πῶς μισοῦν τοὺς συζύγους των! Μπαλζακ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς κάτωθι συνδρομητὰς τὰ τρία νέα Βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μας:

Αἰμιλ. Αὐδῆν, Ἀλέκον Ἀναστασιάδην, Β. Ἀθανασόπουλον, Ζοζὲφ Ἀντζελ, Γ. Ἀρχοντάκην, Γ. Ἀθανασιάδην, Κ. Ἀλτιναλμάζην, Ἰω. Ἀθανασιάδην, Κούλαν Ἀγγέλου, Λεκατερίνην Ἀποστόλου, Χαρίτσαν Ἀναγνωστοπούλου, Πρόδρομον Βαρβάκην, Γεώργ. Βενέζην, Παναγ. Βερίκιον, Δῆμον Βογιατζῆν, Τασίτσαν Βαρτεμέζη, Νικ. Βαρελλᾶν, Βιβλιοθήκην Νέας Ἐπαγγελματικῆς Ἑνώσεως, Στυλ. Βίον, Ἀ. Βασιλικούδην, Α. Βαφειάδην, Δ. Γιαννούλην, Β. Γιανουτσικον, Εἰρήνην Γαλανοῦ, Οὐρανίαν Γρηγοριάδου, Διον. Γεωργιάδην, Π. Γεράσιμον, Ἰω. Γουλαδρῆν, Φιφκαν Δέδε. Σ. Δημητρίου, Δ. Δημητριάδην, Εὐάγγ. Δαλέγκαν. Δημαρχίαν Κομοτινῆς, Δημαρχίαν Δράμας, Ν. Δεσποτόπουλον Φ. Δεληγιάννην.

Η ΙΟΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ»

Ὁ «Ἐθν. Κῆρυξ» τῆς Ἀμερικῆς ἐξέδωκε ἐπὶ τῇ δεκαετηρίδι τοῦ θαυμάσιον, ὀγκωδέστατον καὶ πολυτελέστατον εἰκονογραφημένον λεύκωμα, μὲ καλλιτεχνικὸν χρυσοτυπωμένον ἐξώφυλλον, ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην ὕλην, εἰκόνας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Πρόκειται πράγματι περὶ ἐκδοτικοῦ κολοσσοῦ, περὶ λευκώματος ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν εἴδομεν μέχρι τοῦδε εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Παν. Α. Οἰκονομόπουλος, δικηγόρος, Ἕλλη Κανάκη, ἐτέλεσαν τοὺς ἀρραβῶνας των.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαριλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως της καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ ὅμως ὁ ἀέρας, τὸ νερό, ἢ δὲν ξέρω τί, δὲν μοῦ ἦταν συντελεστικὰ στὴν ὑγεία μου. Ἔχασα σχεδὸν αἰφνίδια ὅλη τὴ φωνή μου, σὲ τρόπο,ποὺ στὸ τέλος ἑνὸς μηνὸς διαμονῆς, ξαναγύρισα στὸ Λονδῖνο, ὅπου, ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα, ἡ φωνή μου ξαναῆλθε ὁλοκληρωτικά.

Ἡ ζωὴ ὅμως μακρυὰ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου μοῦ εἶχε γίνει ἀνυπόφορη, κι' ἡ νοσταλγία, ποὺ ἔφθανε στὸ κατακόρυφο, μ' ἀνάγκασε νὰ γυρίσω βιαστικὰ στὸ Νησί μου. Στὰ 1854 μετακοιστήκαμε μὲ τὴν οἰκογένειά μου στ' Ἀργοστόλι. Τὸ Ἀργοστόλι εἶνε τὸ πολιτικὸ κέντρο τῆς Κεφαλονιᾶς καὶ τραβάει στοὺς κόλπους του κατοίκους ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Νησιοῦ.

Ἡ γυναῖκά μου, ὅπως εἶπα, μὲ εἶχε κάμει ἄλλον ἄνθρωπο. Ἐν' ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῆς εὐεργετικῆς ἐπίδρασής της ἦταν ποὺ μὲ παρατήρησε γιὰ τὴν ἀπρέπεια τῶν ποιημάτων μου. Τὲ μποροῦσα πειὰ νὰ ἔχω σ' αὐτὰ ὑπόληψη κι' εἶχα ντροπή, ποὺ τὰ ἔκαμα τέτοια. Ἤθελα νὰ καταστρέφουνε, μὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰν τὰ καταστρέψω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι.Τὰ δημιουργήματά μου ἦταν ἄξια γιὰ θάνατο, ἡ καρδιά μου ὅμως ἐδειλίαζε γιὰ νὰ τοὺς τὸν δώσῃ ἡ ἴδια. Τὰ καταδίκαζα, δίχως νὰ μπορῶ νὰ γίνω ἐχτελεστὴς τῆς καταδίκης. Εἶχα πειὰ προβῆ σὲ μιὰ πρώτη ξεκαθάριση· εἶχα κάψει τὰ πειὸ ἄσεμνα, ἂν καὶ ἦταν ἴσως τὰ πειὸ πνευματώδικα. Ἔκρυψα τ' ἄλλα, μὲ τὴν ἰδέα νὰν τὰ θάψω στὴ λησμονημένιά, κι' ἔτσι λησμονημένα τὰ φύλαξα μέχρι στὰ 1854.

Τότες, νομίζω, ὁ φίλος μου Ἰούλιος Πρετεντέρης (1) μοῦ ζήτησε μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματά μου γιὰ μιὰν ἀνθολογία, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ δημοσιέψῃ. Ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰν τὰ ξεφορτωθῶ. Μοῦ ζητοῦσε μερικά, τοῦ παράδωσα ὅλο ὅ,τι εἶχα γραμμένο καὶ τοῦ τὰ πρόσφερα δῶρο, ἐπιβάλλοντας μόνο τὸν ὅρο, δεχτὸ ἀπ' αὐτόν, νὰ μὴ δημοσιέψῃ ἀπ' αὐτὰ κανένα, χωρὶς προτήτερα νὰν τὸ ξεκαθαρίσῃ ἀπὸ κάθε τί, ποὺ θὰ μποροῦσε νάχῃ, ἄπρεπο.

Ἡ ἀνθολογία ποτὲ δὲν ἐγδόθηκε κι' ὁ Πρεντετέρης, μὲ τὶ σειρά του, πρόσφερε τὰ ποιήματά μου δῶρο στὸν κοινὸ φίλο μας Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ κατέχει. Μοῦ τὰ δά εισε στὰ 1872· ἔκαμα μιὰν ἐκλογή, τὰ ξεκαθάρισα καὶ δημοσίεψα μιὰ συλλογὴ ἀπ' αὐτὰ (2).

Τὸ μῆνα Ὀχτώβρη τοῦ 1854, ὁ Κος Σ... γραμματέας τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἀγγλίας στὴν Τύνιδα, ἦρθε γιὰ μερικὲς μέρες στὴν Κεφαλονιὰ καὶ μοῦ πρότεινε, πιέζοντάς με, νὰ πάω σ' αὐτὴν τὴν πόλη, ὡς δικηγόρος τοῦ Βρεττανικοῦ Προξενείου, ὑποσχόμενος ὅλες τὶς εὐοδώσεις τοῦ Προξενείου, ἀπὸ τὲς ὁποῖες ἐμποροῦσα, κατὰ τὸν λόγο ἔλεγε, νάχω κέρδος 5 ἢ 6 τάλληρα τὴν ἡμέρα (3). Ἀρνήθηκα ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, γιατ' εἶχα λησμονήσει τὸ λίγο, ποὺ ἤξερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπισκέψη, σὰν εἶχα πάψει νὰν τὴν ἐξασκῶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἔδειξε ὅμως ἐπιμονή, λέγοντας πὼς δὲν ἔρχόντανε Καθηγητάδες νὰ κάμουν τὸ δικηγόρο στὴν Τύνιδα στὰ Προξενεῖα. Μοῦ ἔκαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰρθῇ ἕνα βράδυ νὰ πάρῃ τὸ τσαΐ μαζί μας: ἡ γυναῖκά μου, ἐκεῖνος κι' ἐγὼ μιλήσαμε γιὰ τὴν πρότασή του καί, μὲ τὲς διαβεβαιώσεις του, ἀποφάσισα νὰ κάμω τὸ ταξίδι στὴν Τύνιδα.

Δὲ θὰ εἰπῶ τίποτε γιὰ τὰ βάσανά μου στὴ θάλασσα· μοιάζουν σχεδὸν κάθε φορά μὲ τὸ θάνατο.

Μόλις ἔφθασα στὴν Τύνιδα, ὁ Κος Σ.... ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ μ' ὡδήγησαν, τὸ μόνο εὐπρόσωπο στὴν πόλη αὐτή, γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε στὸν Πρόξενο Κύριον Baynes, πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Γραμματέας του μ' ἔκαμε νὰρθῇ στὴν Τύνιδα, ἐπειδή,καθώς ἔλεγε, «ὁ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε ἀρκετὲς γιὰ ἕνα δικηγόρο ὑποθέσεις !!».

«Δὲν ἔχετε πολλὲς ὑποθέσεις, ἀποκρίθηκα, ἐτούτη τὴ στιγμή,θὰ ἔχετε ὅμως πολλὲς ἀργότερα καὶ θὰ κάμω ὑπομονή, μέχρι ποὺ νάχῃ περσότερες ὁ Πρόξενος».

Ὁ Κύριος Σ..., ἀντὶ γιὰ κάθε ἀπάντηση, μοῦ ἐπαναλαβε τὴν παράκλησή του νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε στὸν Πρόξενο. Ὑποχρεώθηκα νὰ συγκατατεθῶ καὶ νὰ δεθῶ ἐκεῖ, χωρὶς ὅμως νὰ παραονιθῶ· ἄφησα τὲς λύπες μου νὰ λυώσουν μέσα στὴν καρδιά μου.

Ἐν τούτοις ἦταν ἀνάγκη νὰ παρουσιασθῶ στὸν Κον Baynes. Μ' ἀγκάλιασε, ὅπως συμβαίνει μὲ μιὰ παλιὰ γνωριμιά, μοῦ φέρθηκε ὑπερβολικὰ καλοκάγαθος στὸ διάστημα τῶν 15 ἡμερῶν, ποὺ ἐμείνα στὴν Τύνιδα,δὲν ἐμπόρεσε ὅμως νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια, ἅμα ἔμαθε πὼς εἶχα ἔρθη ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κάμω τὸ δικηγόρο!

(Ἀκολουθεῖ)

Σημ. Μεταφρ. 1) Ἰούλιος Τυπάλδος Πρεντετέρης (1814—89). Γεννήθηκε στὸ Ληξοῦρι, ὅπου ἔκαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Ὕστερα πῆγε στὴν Ἰταλία καὶ πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς νομικῆς. Τὸ 1859 διορίσθηκε ἀνακριτὴς στὴν Κεφαλονιὰ καὶ τὸ 1862 ἔγινε δικαστὴς τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου στὴν Κέρκυρα, ὅπου καὶ πέθανε. Ἦταν καὶ ποιητὴς κι' ἔγραψε πολλὰ λυρικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ τραγουδιῶνται ἀκόμα στὸ Ληξοῦρι. Χειρόγραφά του ἔχει ἀκόμα ἡ οἰκογένεια Ρωμα στὴ Ζάκυθο.

2) Ἡ συλλογὴ αὐτὴ τοῦ 1872 τυπώθηκε στὴν Κεφαλονιὰ μὲ τίτλο «Στιχουργήματα διάφορα». Ὁ Λασκαράτος ξανατύπωσε τότες τὸ Ληξοῦρι εἰς τοὺς 1836» καὶ πρόσθεσε κι' ἄλλα ἀκόμα τραγούδιά του.

3) Ἡ ἀξία τοῦ τάλληρου ἦταν τότες 5,50 φρ.